

ג. נשואה לחלל או לפסול לה.

ד. פנויה.

א. בת כהן נערה או זקנה (ובת כהן) הנשואה לכהן או לישראל, שזינתה; לחכמים, רבי עקיבא ורבי שמעון – דינה בשריפה.

לרבי ישמעאל – בחנק. (וכן סובר רב הונא בריה דרבי יהושע בדעת רבי להלן ס: – שכשהוציא הכתוב בת כהן מכלל דין הנואפת, לא הוציא אלא ארוסה, בדומה לבת ישראל ארוסה שיצאה מן הכלל).
ורבא פירש דעת רבי אליעזר שדינה בסקילה (שהעלתה תורה חומרת בת כהן בדרגה אחת, ורבי שמעון שסקילה חמורה מחנק בדרגה אחת).

ב. בת כהן ארוסה שזינתה; לחכמים – בסקילה. לרבי עקיבא ורבי שמעון – בשריפה. וכן דעת רבי ישמעאל ומשמע שלדבריו דוקא נערה בתולה, אבל בוגרת או בעולה – בסקילה. ע"ע להלן ס:.

ג. בת כהן הנשואה לעכו"ם לחלל לממזר ולנתין, שזינתה – לחכמים דינה בשריפה (ובת איש כהן – אעפ"י שאינה כהנת). ולרבי מאיר (וכן פירש רב יוסף בדעת רבי. ס:): – בחנק (כי תחל לזנות – יצאה זו שמחוללת ועומדת).

ד. בת כהן פנויה שזינתה, דינה כשאר פנויות ואינה במיתה. (לזנות. ואפילו לרבי אליעזר שאמר יש שם 'זנות' בפנויה [ולדבריו נעשית 'זונה' אפילו נבעלה לכשר], למדו בגזרה שוה אביה אביה מבת ישראל, שלא דיבר הכתוב אלא בזנות עם זיקת בעל).

דף נא

ק"ג. א. בת כהן הנשואה לזר שאכלה תרומה, מה היא משלמת?

ב. המזנה עם בת כהן אשת איש, מה דינו? מה דינם של זוממי בת כהן?

א. בת כהן הנשואה לישראל או ללוי כשרים – משלמת קרן ואינה משלמת חומש (שאינה 'זרה', שהרי יכולה לחזור לבית אביה לאכול תרומה).

גישאת (או נבעלה) לפסול – לדברי רבי מאיר משלמת קרן וחומש, ולחכמים משלמת קרן בלבד.
הלכה כחכמים (רמב"ם תרומות י"ב).

ב. המזנה עם בת כהן ארוסה או נשואה, דינו כמזנה עם בת ישראל; ארוסה בסקילה ונשואה בחנק (היא בשריפה ולא בועלה).

וכן עדיה שהוזמו, דינם כדין הבועל ולא כמוה (כאשר זמם לעשות לאחיו – ולא לאחותו. גם כאשר אין חיוב על הבועל, כגון שהוא קטן או שלא התרו בו, דינם כדין הבועל אילו היה חייב. תוס').

דף נב

ק"ד. א. כיצד מצות הנשרפים? ומנין שאין השריפה כפשוטה, שריפת הגוף באש?

ב. מצות הנהרגים כיצד?

א. מצות הנשרפים; היו משקעים אותו בזבל עד ארכובותיו, וכורכים סודר על צוארו [קשה בתוך רך, שמועיל להניקה ללא עשיית חבלה], זה מושך אצלו וזה מושך אצלו עד שפותח את פיו. רבי יהודה אומר: פותח את פיו בצבת שלא בטובתו. ומתיך 'פתילה' של אבר וזורקה לתוך פיו ויורדת לתוך מעיו והומרתם. ואין השריפה כפשוטה, שריפת הגוף [כהוראת בית דין של צדוקים] – שכן למדו חכמים בגזרה שוה מבני אהרן או מעדת קרח [בצירוף דברי רב נחמן 'ברור לו מיתה יפה'].

משמע מדברי הרמב"ם (סנהדרין טו,ג) שהעדים הם הנותנים סודר על צוארו. וכן במצות הנחנקין, משמע מדבריו (בה"ה) שהעדים הם הממיתים אותו. [אם כי התכת העופרת משמע שאינה נעשית על ידי העדים]. ומפורש בפירוש המשנה להרמב"ם שבכל מיתות ב"ד, העדים הם הממיתים. ויש לתמוה על מה שנראה בפירוש 'גור אריה' שרק בסקילה יד העדים ממיתתו (עפ"י אמת ליעקב משפטים כא, יז. וע' גם בשו"ת באר יצחק או"ח יד, ד).

ב. מצות הנהרגים; היו מתיזים את ראשו בסייף כשהוא עומד, כדרך שהמלכות עושה (נאמר בעיר הנדחת לפי חרב. וברוצח עבד נאמר נקם ינקם ולמדנו 'נקמה' שהיא בחרב. ולמאן דאמר חנק חמור, אין ללמוד רוצח בן חורין מעבד שמיתתו בסייף, כי שמא דינו בחנק, אלא נלמד בהקש מעגלה ערופה – ואתה תבער הדם הנקי מקרבך). רבי יהודה אומר: מניחים את ראשו על הסדן (= גזע עץ תקוע בארץ) וקוצץ בקופיץ.

דפים נב – נג

קטו. מהו המקור בתורה למיתת חנק?

סתם מיתה האמורה בתורה (מות יומת הנאף והנאפת) – חנק היא. ונחלקו תנאים בטעם; – ר' יאשיה סובר, הואיל ונתקבלו במסורת ארבע מיתות ובכללן חנק, והיא הקלה לכולן לדעתו, הלכך המיתה הסתמית שבתורה – היא מיתת חנק הקלה ביותר, כי אי אתה רשאי להחמיר במיתתו. ר' יונתן סובר (כר' שמעון) שהסייף קל מן החנק, לכך מפרש (כדברי רבי) שמיתת חנק נלמדת מהשוואה ל'מיתה' שבידי שמים – שאין בה רושם. [ואע"פ שגם שריפה של ב"ד אין בה רושם – מכך שהוציא הכתוב בת כהן לשריפה משמע שמיתת אשת איש אינה שריפה, וממילא ע"כ חנק היא].

דף נג

קטז. אלו הם הנסקלים – ומהם המקורות לכך שדינם בסקילה?

אלו הן הנסקלין; – הבא על אמו; ועל אשת אביו; ועל הכלה; ועל הזכור; ועל הבהמה; והאשה המביאה בהמה עליה; (כל אלו נלמדים בג"ש דמיהם במ מאוב וידעוני. ובשוכב עם בהמה למדנו ג"ש תהרגו ממסית. נד:); והמגדף; והעובד עכו"ם; והנותן מזרעו למולך; ובעל אוב; וידעוני; והמחלל את השבת [בדבר ששגגתו חטאת – להוציא תחומין, וכן הבערה לרבי יוסי. סו.]. (בכל אלו נאמר סקילה במפורש); והמקלל אביו ואמו (דמיו בו' וכנ"ל); והבא על נערה המאורסה [להוציא מעשה חידודים. סו.]; והמסית (סקילה מפורשת בהם);